

UNA MORT D'UN COMPANYY

Fa dos mesos a la classe

hi havia un al-lot que nomia Alex Massanet que tenia 15 anys. Amb ell no hi tenia molta confiança ni tampoc ens feiem molt però el que si sé es que era un bon company, que quan el necessitaves ell hi era i quan et ficaves en problemes ell hi era i et defensava.

Fa dos mesos a la classe hi havia un al-lot que nomia Alex Massanet que tenia 15 anys. Amb ell no hi tenia molta confiança ni tampoc ens feiem molt però el que si sé es que era un bon company, que quan el necessitaves ell hi era i quan et ficaves en problemes ell hi era i et defensava.

Ell tenia un caràcter un poc així i els professors sempre li havien de cridar l'atenció però a ell li donava igual i a nosaltres també perquè sabem que ell tenia molt bon cor i además nosaltres l'estimavem molt.

A ell li arribaven a posar un AVÍS DE FALTA cada dia i va arribar un moment que el vàren haver d'espulsar .

Va ser un dilluns dia 13 de febrer quan nosaltres el veiem que treballava i preparava les coses per ser espulsat i nosaltres feiem Educació Física.

I va ser dilluns quan el vàren espulsar i la seva darrera paraula que hem va dir a mi va ser “HASTA EL JUEVES ISA**” però no li va**

donar temps arribar a dijous perque dimarts a vespre se'n va anar de festa i quan va acabar sa festa se'n va anar a casa dels seus ancles a sopar i quan va acabar de sopar se'n va anar a dormir tranquil i que no es notava res.

Dimecres dia 15 de febrer a les 9:30 del matí la seva tia el va anar a despertar i quan va veure que es moria i que es trobava gens bé ella es va acubar i vàren cridar a una Ambulancia i de camí cap a l'hospital n'ALEX va quedar allà estes sense cap altre cosa que fer ni tampoc tenia remei.

A l'escola es vàren enterar el descapvespre.Nosaltres els de la nostra classe no ens pensavem que seri aquell ALEX però quan vàrem veure a na Natàlia i a n'Aina plorar ens vàrem asustar i també ens vàrem preocupar.

Elles no ho podien dir perque el plorar no els ho deixa però nosaltres ho havíem de saber perque era el nostre company i també un bon amic i va arribar un moment que ho vàren dir.

Quasi tota l'escola aquell descapvespre va estar plorant per la seva mort perque no ens podíem imaginar de que ell estigués mort quan nosaltres es dilluns el veim tot alegre,que preparava els llibres per ser espulsat,que jugava amb nosaltres a básquet i llavors el dimecres ens enteram de que a les 9:30 es va morir.

El dijous dia 16 de febrer quan arribarem a l'escola la majoria de gent el trobava a faltar però el que si va passar va ser que quan vàrem estrar a la classe la gent es va posar a plorar perque el trobava a faltar i aquell dia no vàrem fer gens de classe i ens posavem tots a un racó i recordavem tots els moments bons que vàrem passar amb ell aunque encara no creiem que s'havia mort.

Quan va acabar el dia vàrem passar a divendres hi havia hores que feiem classe i també hi havia hores que no feiem classe. Quan el divendres vàrem entrar a la classe i vàrem veure que ell no hi era la majoria de sa classe es va posar a plorar. La profesora Menchu ens ajudava a posar-noos tranquils. Jon a Isa encara no hem puc evanir de que ell s'ha mort i de que tard o prest a nosaltres també ens passarà. Els prfessors,la gent del poble diuen que no ens hem d'enfonsar perque la vida no sa acaba aquí sinó que hem de posar forces i seguir endavant. La gent el troba molt a faltar i també trobam a faltar la seva rialla que si un estava trist ell amb la rialla et posava content i també trobam a faltar es la seva expressió que sempre deia:

MAYORMENTE

ALEX ET TROBAM A FALTAR

Alex ojalá poguesis baixar aquí on ha estat casa teva uns quants segons i nosaltres et podriem dirigir unes guantes paraules i et voriem uns instants amb nosaltres.

ALEX LA CLASSE NOMÉS PENSA AMB TU!